

KULTTUURI

Tanssiteos vaatii monta viiltoa

► Rojo-teoksen flamencopuvustus toteutettiin uutterilla talkoilla

HANNES HEIKURA / HS

Leena Pallari
HELSINGIN SANOMAT

HÄMEENLINNA. Hämeenlinnan kaupunginteatterin ompelimon leikkauspöydällä valmistaudutaan ratkaisevaan viiltoon. "Saisinko skalpellin, kiitos", sanoo **Emmi Vainio Oona Pylkkäselle.** "Ja sitten haavanlevitin. Ja sakset." Pylkkänen ojentaa sakset, ja Vainio leikkaa mustaa housukangasta nopeasti ja varmasti.

Leikattavaa joulun jälkeisen sunnuntain talkoissa on noin kahdeksankymmentä metriä, ja lopputuloksena esityspuvustus 14 flamencotanssijalle. Talkooporukassa huhkii neljä tanssijaa sekä koreografi **Maija Lepistö**, joka on myös *Rojo*-nimisen teoksensa puvustuksen suunnittelija. Vuoden kestänyt koulutusprojekti huipentuu esityksiin 9. ja 10. tammikuuta Kannetalossa Helsingissä.

Ompelimon toisella seinustalla saumurit surisevat, ja hameita valmistuu liukuhihnalla.

"Me olemme valikoitunut joukko", heittää **Aino Ahlnäs** saumurinsa takaa. "Monet meistä ovat opiskelleekin vaatepuolta, ja tuppaudimme mukaan ompeluporukkaan."

Emmi Vainio on paitsi intohimoinen flamencon harrastaja myös Hämeenlinnan kaupunginteatterin työntekijä. Ompelupaikka järjestyi hänen suhteillaan.

"Neljä vuotta sitten pikkusormen mukana meni koko ihminen. En olisi uskonut, että mikään harrastus voisi viedä mukanaan tällä tavalla."

Samaan aikaan koko projektin johtaja Lepistö nojaa mietteisään leikkauspöytänsä ja tekee sitten vihkoonsa nopean luonnoksen. Vainio, joka johtaa ompelua, tutkailee lopputulosta ja piirtää saman tien käävat. Kun prototyyppi valmistuu, Oona Pylkkänen toi-

mii hetken sovituskukena.

Pylkkänen on alun perin ammattitanssija. "Jätin tanssijan uran, mutta on ihanaa, kun flamenco voi jatkaa vaikka kuolemaan asti. Ei tarvitse nostaa jalkaa korvaan, ja elämäntarkastus on hyödyksi."

Talkoiden kulku on suunniteltu tarkoin. Työtä tehdään rennosti jutellen, mutta koko ajan tulee valmista. "Yhteistyö on tällaista: yksi laittaa kankaalle kaavan, minä huomaan sen olevan siinä ja leikkaan", tiivistää Lepistö.

"On päästy huomattavasti eteenpäin vuodesta 2003, jolloin tein ensimmäisen koreografiani. Ompelin kahdeksan tanssijan puvut kotona."

Kaikki oli tavallaan selvää jo silloin, kun vähän toisella kymmenellä ollut Lepistö etsi flamencolaulujen sanoja pienestä sanakirjasta kotona Helsingissä.

Andalucian murteita taskusanakirjasta ei juuri löytynyt, mutta tyttö kelaili kasetteja, kunnes osasi kaiken ulkoa.

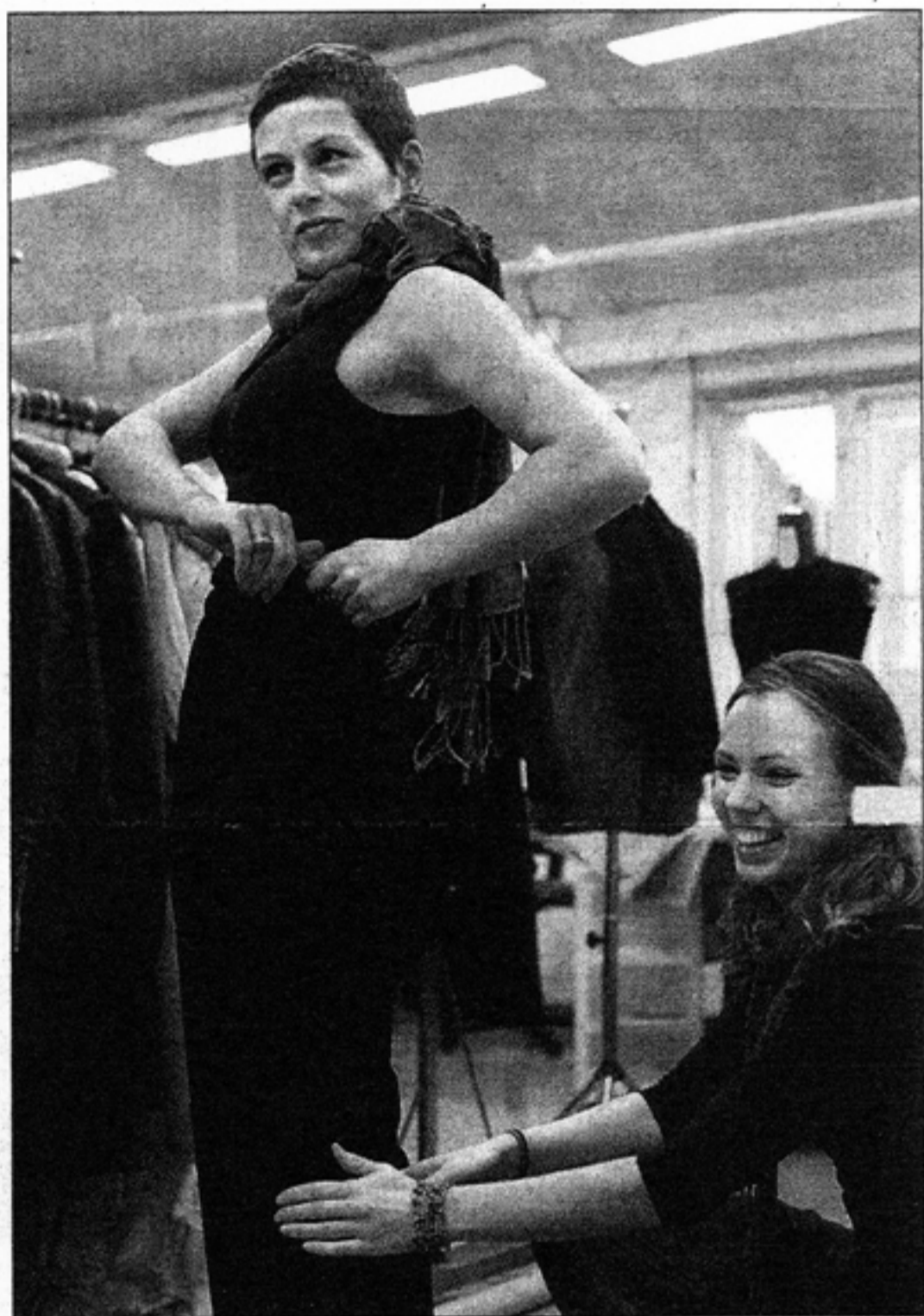
Flamencotunnit hän oli aloittanut 11-vuotiaana ja innostunut tanssilajin dramaattisista rytmeistä. Jo muutaman vuoden kuluttua hän lähti kesäksi Espanjaan tiiviskursseille.

Flamencossa häntä viehättää tanssilajin vaativuus. Tekniikka on hallittava ennen kuin "pääsee tanssimaan" eli etenee suorittamisesta ilmaisun puolelle.

"Ajattelin, että haluan aina tanssia, mutta en ikinä leipäänny. Olin kuitenkin silloin jo niin pitkällä, että minun olisi pitänyt ryhtyä vähentämään harjoittelua."

Siispä Lepistö hakeutui opiskelemaan alaa Sevillan ja onkin tietävästi ainoa tanssija, joka on valmistunut suomalaisen opintotuen turvin espanjalaisesta flamencokoulusta.

Nyt 28-vuotias tanssitaiteilija jakaa aikansa Madridin ja Suomen välillä.

Maija Lepistö (oik.) testaa, miten juuri valmistuneet housut istuvat tanssija Oona Pylkkäselle.

Hän kuuluu espanjalaisiin flamencopiireihin, seuraa paikan päällä alan kehitystä, opiskelee jatkuvasti, mutta arvostaa hyviä suhteita kotimaahan.

Lepistö on vierailut säännöllisesti kotimaassa esiintymässä ja opettamassa. Koko viime vuoden kestänyt *Rojo*-projekti sai alkunsa, kun pedagogi halusi Suomessa tekemälleen työlle jatkuvuutta.

"Jos pidän muutaman päivän kestävä kurssin ja palaan vuoden kuluttua, kaikki on aloitettava alusta. *Rojon* jälkeen koulutusprojekti jatkuu, mutta kahden tasoryhmän kanssa."

Rojoon hän valitsi sekä pit-

källe edenneitä että motivoituneita flamencon harrastajia, joille kävi pitämässä kuukausittain tiiviskursseja.

Puolisen vuotta hiottiin perustekniikoita, ja sitten käytiin koreografian kimppuun. Teoksen musiikin on säveltänyt ja esittää oululainen flamencokitaristi **Joonas Widenius** La Pandilla -kokoonpanoineen.

Työryhmä tilaa välillä pitsaa ja pitää ansaitun tauon. Puhetta riittää sekä syntyneistä että syntymättömistä lapsista, ja tietysti tanssista.

"Onko jossain lisää..."

"Pitsaako?"

"Eikun ommeltavaa!"